

Den dristige Afbrydelse vakte Harmen og Hyssen rundt omkring. Men Enslev greb den og sagde:

„Lad mig benytte den Anledning, som her blev givet mig, til at dreje Halsen om paa en Avisand, der ogsaa har rapped for mine Ører i denne Tid. Man har i forskellige af vore Modstanderes Blade beskæftiget sig med Forholdet mellem den nuværende Konsejlspræsident og mig. Jeg ønsker da her at erklære, at som Partiet — og Folket — selvfølgelig ikke kan have andet Ønske end at hjælpe dette Ministerium til et godt Valg, saadan har jeg personlig kun det Haab at kunne bidrage mit dertil, saalænge Kursen er den gamle.“

Meddelelsen blev hilst med et stærkt og langvarigt Bifald af de mange, hos hvem Rygterne om Uenighed i Partiledelsen havde vakt Bekymring. Den skjulte Trusel i de sidste Ord opfattedes kun af faa. Men dette Udbrud af almindelig Tilfredshed kom til at virke som en uvilkaarlig Demonstration til Gunst for Tyrstrup, hvad Enslev ogsaa godt følte. Han stod et Øjeblik tavs, og da han fortsatte, var hans Tone forandret.

„Lad mig sige min Mening uden Forbehold! Jeg frygter Præsteskabet, ogsaa naar det bringer Gaver. Ornatklædte Medarbejdere gaar altfor ofte deres eget Ærinde og tjener en anden Sag end den, de fører i Munden. De taler maaske smukt om Folkets Frihed men tilføjer ved sig selv: „Under Kirkens Formynderskab.“ De forkynner maaske en Barmhjertighedens Politik og ivrer for sociale Reformer, men samtidig staar dog hele deres Hu til en Gen-